

Dansk kulturhistorisk Museumsforenings

årsmøde i Göteborg 27.–28. august 1964

Årsmødet begyndte torsdag aften med et møde på Röhsska Konstslöjdmuseet, hvor museichef, fil.dr. Göran Axel-Nilsson holdt et interessant foredrag om nogle af de danske sølvarbejder, som findes i Röhsska Konstslöjdmuseet, og hvoraf det mest bemærkelsesværdige er en meget smuk pokal lavet af en københavnsk sølvsmed i sidste halvdel af 1500-årene.

Efter fredag formiddag at have været på en ganske vidunderlig udflugt til Nya og Gamla Älvsborg og været Carnegie-bryggeriets gæster til lunch samledes museumsfolkene i Röhsska Konstslöjdmuseet, hvor dr. Göran Axel-Nilsson foreviste museets nye bygning og dele af samlingerne.

Repræsentantskabsmødet kl. 16 i Kronhusets store sal indledtes med, at foreningens formand museumsdirektør Knud Klem bød gæster og repræsentanter velkommen.

I mødet deltog repræsentanter for følgende museer: Nationalmuseets 1., 2., 3. og 7. afd. samt konserveringsanstalten i Brede; Rosenborg-Museet, Dansk Landbrugsmuseum, Jagt- og Skovbrugsmuseet, Handels- og Søfartsmuseet, Frederiksborg-Museet, »Den fynske Landsby«, »H. C. Andersens Hus«, Købstadmuseet »Den gamle By«, og Museet for Søfart og Fiskeri, Esbjerg; endvidere museerne i Helsingør, Gilleleje, Espergærde, Søllerød, Frederiksværk, Roskilde, Køge, Holbæk, Kalundborg, Næstved, Vordingborg, Maribo, Nykøbing F., Odense, Middelfart, Hjørring, Skagen, Frederikshavn, Aalborg, Grenaa, Ebeltoft, Horsens, Silkeborg, Odder, Fredericia, Ribe, Esbjerg, Haderslev og Sønderborg.

Efter at civilingeniør I. H. Baagøe, Fredericia, var valgt til dirigent, udtalte formanden følgende:

»Vi har mistet fem af vore kolleger, siden vi mødtes til sidste årsmøde.

I forsommeren døde *malmester Jørgen Jensen, Grenaa*. Igennem en menneskealder var han medlem af bestyrelsen for Djurslands Museum, og i en lang årrække formand. Han omfattede museumsarbejdet med meget stor interesse og var en trofast deltager ved årsmøderne. Før sin død indstiftede han et legat til fordel for Djurslands Museum.

Husejer Th. Christensen, Frederiksværk, var i mange år leder af Frederiksværk Museum. De husker ham sikkert alle. Han var en flittig deltager i vore årsmøder, og han udførte et stort og fortjenstfuldt arbejde ved sit museum både med indsamling af materiale og med opstillinger. Han var en stilfærdig og sympatisk personlighed, som vi satte megen pris på.

Efter forholdsvis kort tids virksomhed ved Svendborg Amts Museum er *lektor Eilif Bøgebjerg* afgang ved døden. Han var jyde, født i Havredal midt på Alheden i kartoffeltyskernes egn, men han fik sit manddoms virke på Fyn. Allerede 2–3

år efter sin skoleembedseksamen med historie som hovedfag knyttedes han til Svendborg Statsgymnasium, først som timelærer, siden som adjunkt og lektor. I 1961 blev han Marcussens efterfølger som leder af Svendborg Amts Museum. Med sin uddannelse og sine interesser havde han udmærkede forudsætninger for at gøre et arbejde her, og der var grund til at vente sig meget af dette, men han kom knapt nok rigtig i gang dermed, da døden indhentede ham med så kort varsel. Fagligt og videnskabeligt havde han placeret sig. Han var forfatter til forskellige lærebøger i historie og har offentliggjort nogle afhandlinger i Jyske Samlinger og i Danske Studier. Han var desuden politisk interesseret. Siden 1957 var han medlem af Svendborg byråd, valgt af Socialdemokratiet.

Den 30. september 1963 døde formanden for Koldinghusmuseets styrelse, *overlæge Johs. Kjølbye*, i en alder af 76 år. Han var født i Århus og blev i 1905 student fra Marselisborg. Hans fagstudium blev medicinen, og han udviklede dette med dygtighed som specialist i øjensygdomme bl. a. ved studier i Paris og Wien, og han blev siden overlæge ved Skt. Hedvigs klinik. Som nybagt cand. med. søgte han ud som skibslæge med et af Ø.K.s skibe, og hans trang til at se sig om i verden førte ham siden på mange rejser, men det blev dog især gamle ting og sager, som blev hans hobby, og han blev privatsamler udover det almindelige. Han specialiserede sig især i ældre danske fajancer og dansk sølv, men også møbler, engelske ure og norske glas kom til. Han var ikke bare samler, men også kender. Hans interesser førte ham tidligt ind i Koldinghusmuseets styrelse, og siden 1955 var han styrelsens formand, og en meget aktiv formand tillige. Han har megen fortjeneste i arbejdet for museets økonomi, for lokalernes istandsættelse og samlingernes nyopstilling, hvilket tør siges uden forklejnelse for det store arbejde, som museets leder har indlagt i dette. Overlæge Kjølbye var en energisk mand med udtalte meninger, men havde ikke svært ved kontakter udadtil. Han stod i venskabeligt samarbejde med sit museums personale, og også i denne kreds kendte vi ham som en interesseret og venlig personlighed. Den første kontakt, jeg selv fik med ham, ligger så langt tilbage som ved Dansk historisk Fællesforenings møde i Kolding i længst forsvunden tid umiddelbart efter riddersalens indvielse, og det meget sympatiske indtryk af hans personlighed, jeg dengang fik, har holdt sig siden.

Den 9. april i år afgik *Svend Larsen, Odense*, ved døden efter en sygdom, som havde plaget ham i mange år, og som ofte havde givet ham svære lidelser. Det kan ikke siges stærkere om nogen end om Svend Larsen, at han var en mand, som kom på sin rette plads. Født i Odense havde han den lykke at blive medarbejder ved og i mange år chef for sin bys museer. Vi ældre her i forsamlingen husker udmærket hans forgænger, skoleinspektør M. K. Petersen og erindrer det initiativ, han i 1920'erne og 1930'erne udfoldede for det museum, han havde fået overladt styret af, men som dengang, i hvert fald hvad der lå uden for den gamle Stiftsmuseumsbygning, var af ret beskedent omfang; men vi ved også, at i de sidste år var det Svend Larsen, som stod bagved. Han fik embedseksamen i 1930 og ansattes fra 1931 som assistent ved Odense bys museer, blev fra 1939 leder, først som inspektør, siden 1946 som direktør. Sammen med Albrechtsen, siden sammen med flere udviklede han Odenses museer, som uden hans initiativ og energi og hans fremsyn ikke var blevet det, de blev. I de følgende år skete den store omvæltning med indretning af museumskomplekset i Mønterstræde, overførelsen af Eiler Rønnows gård hertil

og opstillingerne i museet. H. C. Andersen-museet udvikledes, og ikke mindst skabtes den fynske landsby på Svend Larsens initiativ og gennemførtes ved hans energi. De senere år har ligeledes været opfyldt af meget arbejde under udarbejdelsen af planerne for museets nybygning, som de økonomiske forhold desværre ikke har tilladt gennemført, men som vi meget må håbe, hans efterfølger snart får sit slid med. Som bekendt omfatter museet en meget betydelig kunstafdeling. Også den helligede Svend Larsen megen opmærksomhed, og han blev desuden fra 1939 et aktivt bestyrelsesmedlem i Foreningen af danske Kunstmuseer. Som hovedmuseet på Fyn fik Odense Bys Museer også forud for den nuværende ordning kontakter med øens andre museer, ligesom der også kom arbejder i marken. Ved udgravningen af Ladbyskibet var Svend Larsen meget virksom sammen med konservator Rosenberg og apoteker Mikkelsen.

Svend Larsens fortjenester går langt videre end til hans eget museum, så omfattende dette arbejde end var. I 1946 blev han indvalgt i Dansk kulturhistorisk Museumsforenings bestyrelse, i en årrække var han kasserer, og fra 1952 til 1959 formand. Dette arbejde førte ham ind i museumsarbejde på et højere plan. Foreningens arbejde bestod jo i mange år i bestræbelser for at opnå omfattende forbedringer af museumsvæsenet her i landet. Ved sin tiltrædelse som formand blev Svend Larsen medlem af undervisningsministeriets museumsnævn, og den betænkning, som udarbejdedes om museernes fremtid, og som danner grundlaget for museumsloven, blev i allerhøjeste grad præget af Svend Larsen, og han blev fra 1958 et virksomt medlem af Statens Lokalmuseumstilsyn, indvalgt som en af repræsentanterne for museumsforeningen.

Svend Larsen har et omfattende lokalhistorisk forfatterskab. Også her har arbejdet for hans museum været fremtrædende. Fra 1941 var han redaktør af »Anderseniana«, og han var tillige udgiver af en række H. C. Andersen-skrifter. I 1951 påbegyndte Odense Bys Museer udgivelsen af årsskriftet »Fynske Minder« med Svend Larsen som initiativtager og redaktør og som forfatter af afhandlinger i dette årsskrift. Skønt Svend Larsens arbejdskraft i høj grad var beslaglagt af administrationen af hans museer og af hans øvrige museums-mæssige arbejde, var han dog optaget af videnskabelige studier, der krævede omfattende arbejder i arkiverne. Resultatet får vi nu i hans bog om »Det fynske rådsaristokrati i det 17. årh.«, der af Århus Universitet var antaget til forsvar for den filosofiske doktorgrad. Efter alt det, som Svend Larsen har præsteret ved skabelsen af Odense Bys Museer og opbygningen af dettes videnskabelige apparat, kan man med sandhed sige, at han ikke havde haft nødig at dokumentere sin videnskabelige kunnen ved en disputats. Det er i rigt mål sket i hans hele arbejde. Det er tragisk, at han ikke opnåede disputatsens gennemførelse, men vi må glæde os over, at bogen kommer, omend det sker postmortem.

Svend Larsen havde naturlige anlæg for kontakter udadtil. Han var respekteret af sin styrelse og havde dens fulde tillid. Det samme har været tilfældet her. Dansk kulturhistorisk Museumsforening har grund til at være taknemmelig for den indsats, som Svend Larsen har ydet sit fag og sine kolleger.

Vi vil med taknemmelighed mindes disse mænd for deres virke i dansk museums-væsen«.

Formanden aflagde derefter følgende årsberetning:

»Ved Dansk historisk Fællesforenings årsmøde i fjor i Aalborg var man enige om i 1964 at mødes i Sverige, enten i Göteborg eller på Gotland. Der fandt en afstemning sted, og ved den fik Gotland flertallet af stemmerne. Nu er den slags afstemninger jo kun vejledende for bestyrelsen, og jeg håber derfor, at man tilgiver, at bestyrelsen valgte Göteborg og ikke Gotland, som vi alle meget gerne vil besøge. Men en undersøgelse viste, at det ville blive uforholdsmæssigt dyrt, og da Göteborg ud fra et museums-mæssigt synspunkt forekommer mig at være det bedste mødested af disse to for museumsfolk, er jeg gået ind for Göteborg, hvilket jeg håber, man kan tiltræde.

Vi er ved at komme ind i en periode med jubilæer. De kulturhistoriske museer er nu så gamle, at de begynder at passere de store tal. I årets løb har Vendsyssels historiske Museum i Hjørring og Landbrugsmuseet begge passeret 75 års jubilæet; begge steder var D.k.M. repræsenteret, og vi ønsker til lykke. Vi ved, at begge disse museer har store ønsker for fremtiden, og vi håber, at de må se deres planer gennemført. Det er vist ubestrideligt, at offentlighedens, også de offentlige myndigheders, interesse for kulturhistoriske anliggender er i vækst, selv om vi gerne ser en hastigere fremgangslinie. På den politiske arena taler man i højere grad end tidligere om kulturpolitik, hvad man så mener med det. Det er en af de positive følger af striden mellem Øst og Vest, at den vestlige verden har fundet ud af, at den uddannelsesmæssigt og på anden måde må stramme sig an for at følge med i kapløbet. Hertil kommer, at den tekniske udvikling tillader arbejdere og funktionærer at stille krav om kortere arbejdstid. Uanset hvordan den enkelte stiller sig overfor sådanne tanker, er der ingen tvivl om, at vi går en fremtid i møde med forøgelse af fritiden, og det er min overbevisning, at det hurtigere og alvorligere, end de fleste forestiller sig, vil blive et samfundsmæssigt problem, hvordan man skal få folk til at anvende denne fritid på en fornuftig og hensigtsmæssig måde. Der er derfor en opgave at tage op, som stiller store krav til museerne og til museumsfolkernes initiativ og arbejdskraft. Det kan blive nok så svært at leve op til, men det vil i hvert fald også medføre, at vi frejdigere og dristigere kan fremføre vore anliggender og håbe på at blive forstået i højere grad end tidligere.

På to områder har vi i årets løb gjort gode fremskridt. Den 15. april 1964 fik vi en lov om statstilskud til kunstmuseer. Selv om denne lov ikke vedrører de kulturhistoriske museer, er den alligevel af interesse for os, ikke mindst på de steder, hvor der ved vore museer findes kunstafdelinger. At det er vor egen lov, der har været medvirkende til, at kunstmuseumsloven er vedtaget, er der naturligvis ingen tvivl om.

Vigtigere for os er det dog, at loven om de kulturhistoriske lokalmuseer er blevet forbedret. Grænsen for 100 %'s tilskuddet er hævet fra 3.000 kr. til 5.000 kr., og topgrænsen på 50.000 kr. til 75.000 kr., ligesom landsdelsmuseernes 100 %'s tilskud er forhøjet fra 19.000 kr. til 33.000 kr. Helt fik vi ikke vore ønsker opfyldt. Bl. a. ville vi gerne have 3.000 kr.'s grænsen hævet til 6.000 kr., for at de små museer kunne få bedre mulighed for aflønning af den faste medhjælp, men de nævnte tal viser dog en fremgangslinie, som vi er ministeriet og de bevilgende myndigheder taknemmelige for. Desuden er loven også i sin nye skikkelse blevet tidsbegrænset til 5 år. Der vil derfor være mulighed for, at de kommende års erfaringer kan afspejle sig i nye forbedringer. Det er vigtigt, at vore medlemmer

meddeler deres erfaringer til bestyrelsen, således at vi kan overveje disse ønsker, når vi nærmer os folketingsåret 1968-69, da loven udløber.

På et andet område er ligeledes kommet en forbedring, der kommer dem af vore medlemmer til gode, som udsender årbøger, idet omsen på sådanne publikationer er ophævet ved den ændring af loven om omsætningsafgift, der er vedtaget. Samtidig er papirafgiften forsvundet. Derved er en skønhedsfejl i loven om forbrugsafgifter blevet fjernet.

I årets løb er givet statsanerkendelse af følgende museer: Gilleleje Museum, »Den gamle Gaard« i Fåborg, Ærø Museum, Ærøskøbing. Kulturhistorisk Museum i Randers er blevet landsdelsmuseum fra 1./4. 1964.

Årets studiemøde gik til Koldinghus og Fredericia den 9. og 10. maj. Vi gennemgik de to museer under ledelse af magister Skov og ingeniør Baagøe, og vi havde begge steder den glæde at konstatere fremgang både i materiale og opstillinger. Vi takker vore to kolleger for, hvad de gav, og også for den gæstfrihed, som udfoldedes overfor deltagerne begge steder. Vi takker ligeledes vore kolleger Holger Rasmussen og Hans Lassen for deres foredrag om museernes opstillingsproblemer og udstillingsvirksomheden. Der var mødt adskillige deltagere, og vi fik en meget livlig diskussion ud af det. De mange indlæg forekommer mig at være et vidnesbyrd om, at denne form for møder er hensigtsmæssig. Vi bør fortsætte dem også i fremtiden og gøre det på en sådan måde, at der bliver tid til at drøfte emnerne ordentligt i højere grad, end det er muligt på årsmøderne. Det drejer sig jo om at drage nytte af kollegernes erfaringer på de forskellige felter, og der er intet til hinder for, at de større museers repræsentanter kan få lige så meget udbytte af disse diskussioner som de, der møder for de mindre. Bestyrelsen er meget lydhør over for forslag om emner til behandling i det kommende år.

Bestyrelsen udsendte i vinter en forespørgsel til alle museerne vedrørende forretningsgangen på de enkelte institutioner, beføjelsernes fordeling mellem leder og bestyrelse, etc. Vi ville gerne danne os et overblik over, hvorvidt der var store forskelligheder, og om foreningen ved sit initiativ kunne være til nogen støtte for nogen bestyrelse eller leder. Der er naturligvis forskelligheder, men når man tager både vedtagne regler og praksis i betragtning, ser det ud til at danne et temmelig ensartet billede af fordelingen af pligter og beføjelser mellem bestyrelse og leder. Nogle steder har man en instruks for lederen, andre steder ikke, men så vidt jeg kan se, er billedet alle vegne således, at den daglige administration påhviler lederen alene, og at han oftest også foretager indkøb, i reglen således, at han alene afgør mindre indkøb, og et større køb besluttet i samråd med formand eller et udvalg af bestyrelsen, eventuelt hele bestyrelsen, alt efter sagens betydning. I en række tilfælde svares, at forretningsgangen foregår ganske gnidningsløst. Enkelte steder har man udsat affattelsen af en instruks for lederen, indtil museet bliver landsdelsmuseum. Det er jo ikke nødvendigt, at der er absolut ensartethed alle vegne, selv om en noget større ensartethed nok var praktisk, når hensyn tages til, at vi arbejder os frem til oprettelse af flere stillinger for faguddannede ledere, og hvor man efterhånden kan søge stilling fra ét museum til et andet.

Lønningsforholdene har vi ikke beskæftiget os med i vor forespørgsel. De er som bekendt yderst forskellige, i hvert fald på de museer, der ikke har heldagsbeskæftigede ledere. Der er dog fremkommet bemærkninger desangående i nogle af

svarene, og jeg skal til oplysning citere et enkelt. Lederen, der i forvejen er tjenestemand, oplyser, at han lønnes som ministeriernes formiddagssekretærer, »altså en ordning, hvorved pristalsreguleringen nøje følges. For mig at se«, siger han, »en ideel løsning for museer af den kategori, hvor ansættelse af heldagslønnen leder ikke er aktuel«.

Jeg håber, at medlemmerne inden afrejsen til dette møde har modtaget årgang 1964 af »Arv og Eje«, og at de synes om den. Jeg takker redaktion og forfattere for det gode arbejde, og der er også grund til at føje en tak til annoncørerne for deres støtte. Årbogen giver endnu ikke balance, selv om dens økonomi forbedres. Forfatterhonorarerne er desuden ikke tilfredsstillende.

Jeg skal sluttelig henlede opmærksomheden på de planer om en vandreudstilling for dansk sølv, som magister Lassen omtalte i sit foredrag i Fredericia, og som nærmere er uddybet i det nyligt udkomne nummer af Nyt og Noter. De ser, at det drejer sig om en udstilling især af korpusarbejder, men dog også om andre genstande, der skal belyse sølvmedekunstens udvikling i Danmark fra oldtiden indtil vore dage. Det sker ved et samarbejde mellem museerne og erhvervet, og Nationalmuseets oplysningsafdeling står for tilrettelæggelsen. Der skabes en fast bestand af museumsgenstande, der følger hele udstillingen med et vist antal genstande såvel af ældre sølv som af moderne sølvarbejder, f. eks. 20 ældre og 60 nyere; desuden er det tanken, at de enkelte museer, der får udstillingen, hertil skal føje ting fra museet, eller som det kan låne til formålet fra private ejere. På denne måde vil der kunne skabes en pragtfuld oversigt over sølvmedekunstens udvikling i Danmark, og der kan næppe være tvivl om, at udstillingen vil møde stor interesse. Den vil ske i samarbejde med sølvmedene, der på forskellig måde støtter udstillingen, dels ved fremskaffelse af det moderne materiale, som de naturligvis er interesseret i at få frem, dels f. eks. ved at yde en garantisum ved udgivelsen af den bog om sølvmedekunsten, som det er meningen samtidig at udsende med magister Hans Lassen som forfatter. En sådan ydelse fra erhvervets side er naturlig. Det er museernes bestand af gammelt sølv og deres indkøb og udstilling heraf, som i meget væsentlig grad har været med til at placere sølvkunsten i den offentlige bevidsthed på det niveau, den står, og derfor er dette samarbejde naturligt. Til udstillingen fremstilles moderne montrere, og der udgives et katalog, der naturligvis må omfatte den faste bestand af genstande, der følger med udstillingen hele tiden, men man har tænkt sig, at det lokale indslag kan omtales i en typografi, der svarer til det øvrige katalog og lægges inden i dette. Hele sagen kan ikke praktiseres, medmindre mindst 16 museer deltager. Der må naturligvis gerne være flere. Der regnes med en udgift for det enkelte deltagende museum på ca. 4.500 kr.; men for dette beløb får museet udstillingen, d.v.s. genstande og montrere, leveret til museumsbyens banegård, hvor den skal tilbageleveres efter udstillingen, 25 stk. plakater, evt. flere, 500 udstillingskataloger, hvis salgssum går til museet. Disse 500 eksemplarer leveres gratis, men man kan få flere mod at betale fremstillingsprisen; lokale udgifter i forbindelse med udstillingen betales lokalt, men man har entréindtægten og provenuet for salget af kataloger.

Jeg har omtalt disse udstillingsplaner så udførligt, fordi jeg synes, at denne udstillingsform er en god idé. Vi er nok individualister i dette land, og museerne næppe mindre end andre, men vi er det vel ikke i højere grad, end at vi kan se fornuften i

et samarbejde. Jeg tror, at denne sag vil møde stor interesse, og der skulle ikke være nogen frygt for, at en udstilling er mindre interessant, fordi den har været i nærheden. Det er nemlig meningen at gøre store spring i den køreplan, som tilrettelægges, så at man ikke springer f. eks. fra Viborg til Herning, men i stedet til Fyn eller et andet fra Viborg fjernere liggende sted. Desuden vil der altid være en del mennesker, som ikke når at komme til en udstilling i hjembyen, men besøger den, når den på ny kommer i nærheden og ved pressereklamen efterhånden er blevet opreklameret. Ikke mindst må det tilføjes, at der altid er et lokalt indslag, man kan arbejde med. Jeg tror, at det gavner den lokale museumstanke, at privatsamlere i byen og på egnen kan få deres gode sølv frem på udstillingen. En sådan udstilling vil også være velegnet til at få kendskab til sølv i privateje, som man ikke havde før, og selv om det enkelte museum ikke selv har nogen større sølvbestand, vil man kunne fremskaffe det enten fra egnen eller andetsteds fra, måske fra fjerne egne af landet. Det kan ofte være vanskeligt for et mindre museum at arrangere en sådan udstilling, men her er et godt tilbud om god hjælp til en værdifuld, kulturel opgave.

Nu har jeg givet bolden op til drøftelse her eller til overvejelse hjemme. Der er ikke så lang tid at betænke sig i, da Nationalmuseet ønsker tilmeldelse til udstillingen senest 15. oktober. Der vil i øvrigt blive udsendt en brochure til museerne i løbet af den nærmeste tid. Jeg synes, man skulle tage ind i overvejelser, om ikke man skulle prøve denne nye form for udstilling, også af den grund, at den kan efterfølges af tilsvarende udstillinger med andre emner. Sølv er jo nok noget af det mest populære, man kan finde, men tekstil er også velegnet, og man vil også kunne tage mere perifere emner op, hvis man først vænner folk til disse udstillinger og får dem til at forstå, at de er morsomme. Og mon ikke vi også har godt af selv at vænne os til dem?«

Den påfølgende diskussion drejede sig udelukkende om den i formandens beretning omtalte sølvudstilling. Alle indlæg fra forsamlingen gav udtryk for, at planerne ikke synes at tage hensyn til lokalmuseernes muligheder for økonomisk at klare en sådan udstilling. Adskillige udtalte, at det ville være adskilligt billigere for de enkelte lokalmuseer selv at lave en lokal sølvudstilling. Der var i forsamlingen ingen tilslutning til den foreliggende plan.

Efter godkendelse af formandens beretning forelagde kassereren, dommer Tage Worsaae, Vordingborg, regnskabet, der balancerede med 30.673,33 kr. **Udgifterne** har været 19.291,34 kr., og kassebeholdningen er 11.381,99 kr., hvoraf 1.356,00 kr. henstår til tekstilkonservering og 4.025,99 kr. foreslås hensat til udgivelse af »Arv og Eje« 1965, hvorefter der til foreningens almindelige drift vil være 6.000 kr.

Forsamlingen gav discharge for regnskabet. Medlemskontingentet fastsattes til det samme som sidste år, idet bestyrelsen mener, at Dansk historisk Fællesforenings krav om forhøjet medlemsbidrag kan klares i det kommende år med vort nuværende kontingent.

Dispositionsbevillingernes fordeling var af hensyn til den knappe tid, hvori mødet måtte afvikles, ikke på dagsordenen, men medtages alligevel her som vanligt:

1) Bevillingen til museumstekniske forbedringer havde 37 ansøgninger om tilskud på ialt 96.325 kr., og fordelingen blev: Den antikvariske Samling 1.850 kr., Silke-

borg Museum 1.000 kr., Lolland-Falsters Stiftsmuseum 1.000 kr., Ringkjøbing Museum 2.500 kr., Vendsyssels historiske Museum 1.500 kr., Langelands Museum 3.000 kr., Museet på Sønderborg Slot 1.000 kr., Aalborg historiske Museum 1.200 kr., Holbæk Museum 2.500 kr., Dragør Museum 1.000 kr., Gilleleje Museum 2.000 kr., Samsø Museum 1.150 kr., Hobro Museum 1.000 kr., Esbjerg Museum 1.400 kr., Haderslev Amts Museum 1.400 kr. og Viborg Stiftsmuseum 1.500 kr.

2) Bevillingen til indkøb og konservering havde 25 ansøgninger om tilskud på ialt 65.765 kr., og fordelingen blev: Museet på Koldinghus 700 kr., Lemvig Museum 2.000 kr., Kulturhistorisk Museum, Randers, 800 kr., Roskilde Museum 2.000 kr., Køge Museum 800 kr., Marstal Museum 1.000 kr., Vendsyssels historiske Museum 1.300 kr., Museet på Sønderborg Slot 2.000 kr., Haderslev Amts Museum 1.300 kr., Hobro Museum 800 kr., Sorø Amts Museum 2.000 kr., Falsters Minder 1.000 kr., Kalundborg Museum 1.300 kr., Odense Bys Museer 2.000 kr., Vejle Museum 1.500 kr., Viborg Stiftsmuseum 400 kr., Gilleleje Museum 1.000 kr., Esbjerg Museum 2.000 kr., Glud Museum 500 kr. og Fredericia Museum 600 kr.

Til formand genvalgte Knud Klem, og til bestyrelsen genvalgte Tage Worsaae, Holger Rasmussen og P. Halkjær Kristensen. Til revisorer nyvalgte sparekassedirektør K. G. Kaaber, Holbæk, og stationsforstander E. Kaster, Odder; som revisorsuppleant valgte museumsinspektør Else-Marie Boyhus, Maribo.

Under eventuelt opfordrede Palle Friis, Hjørring, bestyrelsen til at gøre en forstærket indsats for at forbedre museernes økonomiske forhold, bl. a. for at sætte museerne i stand til at gennemføre nødvendige sikkerhedsforanstaltninger.

Mogens Bencard, Ribe, spurgte om, hvorledes det forholder sig med planerne om en lovgivning vedrørende handel med antikviteter. Kontorchef Viggo Nielsen, Kulturministeriet, svarede, at der i ministeriet foregår visse overvejelser i denne sag, men man kan ikke tiltræde særlig rigoristiske bestemmelser om handel med antikviteter. Måske vil sagen blive løst i forbindelse med en udskillelse af § 2 i naturfredningsloven.

Knud Klem takkede for indlæggene i debatten og lovede, at bestyrelsen vil drøfte mulighederne for at skaffe penge til forbedring af museernes sikkerhedsforanstaltninger.